

Wij weten nu dat...

- * intochtlied ps. 95: 1 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * verootmoediging:
 - lied 449: 1 en 2
 - genadeverk.: Micha 7: 18 en 19
 - lied 449: 3 en 4
 - leefregel Rom. 13: 8 - 14
 - lied 449: 5
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Job. 42:1 – 6
N.T. Jac. 5:7 - 11
- * lied 330: 1 en 3
- * preek n.a.v. Rom. 8:28
- * lied 192: 1, 2, 5 en 6
- * gebed/voorbede
- * slotlied 466: 1 – 3
- * zegenbede

collecte

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.***

Liederen uit het Liedboek van de kerken

't Ja, wat moet je nu met zo'n woord?!

Zou Paulus, de auteur ervan – wel eens echt én goed om zich hebben heengekeken? Naar *de werkelijkheid* van het leven?!

Heeft hij niet de neiging gehad een beetje *te veel naar boven* te turen?

"Wij weten nu dát..." Wat een stelligheid!

Je zou dat woord eens tot stelling voor een onderzoek op juistheid onder *ons* mensen moeten maken – hij zegt toch "wij"!

"Wij", dat zijn naast hem ook u, jij en ik – en houden we het maar eens onder ons...

Zou die het houden, zo'n stelling?: "*Wij* weten nu dat..."

Kunt u het zich voorstellen dat er onder ons vanmorgen/middag/avond mensen zitten – niet alleen ouderen, maar misschien ook jongeren – die moeite hebben om zo'n woord zo maar zonder meer als waarheid aan te nemen?

"Wij weten nu dat..."

Kijken *wij* eens om óns heen!

Zijn *wij* dan wel zo zeker?

Kan de grilligheid van het leven je niet van het ene moment op het andere confronteren met teleurstelling die zo geweldig hard kan zijn, dat het je hart bitter te moede wordt? Hoe kun je oplopen – ja, opbotsen! – tegen medemensen en omstandigheden in je leven, zo, dat het voor jou ervaringen zijn van **onbegrijpelijke** pijn!

Is het u allemaal zo begrijpelijk..., en jou?

Ach aan de buitenkant zag je er niets van hè – 't leek allemaal goed en gelukkig, maar ineens zijn ze uit elkaar!

*Onbegrijpelijk! ruim 50% van al de huwelijken zijn **ongelukkig**...*

zeg nou eens, het leed ziende: "*wij weten nu dat...*"!

We moeten waarschijnlijk straks waken.

Ze houdt er helemaal niets meer in.

De dokter zegt dat het nog wel een hele tijd kan duren, haar lijden... Ze lijdt zo vreselijk!

Is dat te begrijpen, zeg daar eens: "*Wij weten nu dat...*"!

"Ze waren hartstikke gelukkig samen en ze hadden er zo naar uitgekeken en toen, na het zoveelste onderzoek, zei de specialist: "nee, u zult nooit kinderen kunnen krijgen... op geen enkele manier..."

O God! Waarom zij niet en die ander wel...

Ja, die kregen een kind, meer dan één zelfs!

Maar toen de jongste nog maar net veertien was geworden kregen ze te horen - na een aanvankelijk geslaagde operatie aan een hersentumor - dat de kanker toch was uitgezaaid door het hele lichaam; ze baden het eelt op hun knieën en geloofden in een levende God, een God van het wonder...

"Wij weten nu dat..."

En bij *al* dat menselijk leed, bij het bijna **on**menselijke af, nog het jouwe..., 't verbleekt misschien als je het legt naast zulke voorbeelden, maar 't is niet minder werkelijk!

Waarom wil jouw kind niets van God en geloof weten, je zou 't zo graag willen – je bidt er steeds voor!

Doet dat geen pijn?

Hoe kan iemand je zó behandelen op je werk, in de familie, je omgeving..., je had dat helemaal niet verwacht...

Schrijnt dat niet?

Vormt niet al die ellende, al dat leed bij elkaar een soort mestvaalt?

Een mestvaalt van het leven?! Akelig, naar, grauw – 't zou er niet bij moeten horen, je wilt het het liefst van je afgooien...!

Van mooie dingen in het leven valt de stelling van Paulus zeker te hand-haven en dáár kun je Gods liefde wel dwars door heen zien, maar... als je kijkt naar die mestvaalt en die kent zoals zo even – *en nog lang niet in al z'n grootte en omvang!* – uitgetekend, dan kan ik me waarachtig meer dan best voorstellen (u niet?) dat je als mens de neiging hebt – *misschien wel de onbedwingbare behoefte* – om van Paulus uitroep tekenen: *wij weten nu dat...!* een levensgroot vraagteken te maken: *weten wij nu dat?* en dan druk ik

me nog heel voorzichtig uit...

Was dat ook niet wat de vrouw van Job deed, een levensgroot vraagteken zetten bij en achter uiteindelijk "God"...

Wij hebben misschien wel veel te lang de neiging gehad haar daarom vermanend, verwijtend, aan te kijken als ze op zeker ogenblik op Job afstapt, die – als geliefd kind van God(*: hebt gij mijn knecht Job gezien er is niemand zo rechtvaardig als hij*) – die als geliefd kind van God het summum aan ellende te verwerken kreeg. Het toppunt, hij zat er letterlijk boven op, de mestvaalt van het leven. En dan zegt zij tegen die Job zoveel als: *zou je God niet vaarwel zeggen...*

Dat lijkt ontstellend en zelfs een verzwaring van Jobs ellende en dat zal het ook zeker geweest zijn, maar...

wat te denken van haar positie in dat alles?

Had ook zij in feite niet ALLES verloren?

Waren het ook niet haar kinderen geweest en zal zij, vóór dit gebeuren, niet naast Job ten behoeve van de kinderen voor God op de knieën gelegd hebben, biddend na weer één van de feesten...?

En was hij, Job, niet haar man?

Met andere woorden:

't was ook haar leed...! En hou het in zo'n situatie maar eens vol *wij weten nu dat...?!*

Wie de geschiedenis van Job kent, en wie kent die niet, ze is bij ons spreekwoordelijk geworden:

zo arm als Job... *en dat was arm!!*

Jobs geduld... *en dan voel je de zwaarte ervan!!*

Wie die geschiedenis kent, kán begrijpen dat als Jacobus - met uiteindelijk dezelfde bedoeling als waarmee Paulus onze tekst uitsprak – spreekt over "geduld" en "volharden", binnen het kader van **lijden** tot in zijn uiterste consequenties, op hem wijst – Job: *gij hebt van de volharding van Job gehoord én... gij hebt uit het einde, dat de Here deed volgen, gezien, dat de Here rijk is aan barm-hartigheid en ontferming*".

Wij, heel concreet vanmorgen/middag/avond, u, jij en ik, wij mogen ons *menselijk* qua begrip ten aanzien van het lijden vertegenwoordigd voelen in de vrouw van Job, maar het is toch dat wij in Jobs reactie de les van God ten aanzien van *elk* lijden te leren krijgen!

En hoe opmerkelijk dan dat Jobs vrouw na haar zo menselijk reactie blijkens Gods Woord niets meer heeft gezegd... zij heeft alleen *gezien, meer!*: het meegemaakt dat Gods liefde door het, ook voor ons, meest menonwaardig lijden zichtbaar wordt *in de tijd!*

Wij die zo logisch en voor God schijnbaar begrijpelijk – waarom spreekt Hij in Zijn Woord anders zo vaak en zo veel over lijden – wij die zo logisch en voor God *dus* schijnbaar begrijpelijk moeite met lijden hebben en er dan ook zo wars van zijn en er daardoor veelal geen raad mee weten, krijgen evenals de vrouw van Job **welke** les ten aanzien van het lijden te leren?

Dat bergtoppen in je leven misschien een geweldig uitzicht bieden en vreugde geven, of, zoals Spurgeon ergens zegt: "je zelfs de gouden stad soms doen zien liggen", **maar dat**, zoals Bunyon zegt in zijn "christenreis":

"het dal van de vernedering het meest vruchtbaar is"! "en zie: *de landman wacht op de kostelijke vrucht...!*"

En blijkt niet het *kostelijkste* van de vrucht van de druif als die *geperst* wordt? De vrouw van Job leerde zien in Job, die in al zijn lijden – juist op het moment dat scherpe zandsteentjes (zijn *geestelijke* vrienden) in de oester doordrongen – uitriep: *Ik weet dat Mijn Losser leeft!* – de vrouw van Job heeft leren zien wat Job zelf leerde in zijn persoonlijk lijden én de Losser, in wie Job roemde: Jezus de Christus, **óns** heeft geleerd in *Zijn* eigen gang: **dat het de weg van het kruis is, die de kroon geeft!**

Aanschouw ik 't wonderbare kruis, waaraan de Vorst der ere stierf... o aanstoot, o heerlijkheid! dan stort in puin en wordt to gruis al wat ik eens zo trots verwierf – voor Job: het zitten in de poort, de trots van het gezin,

al de have en goed..., maar het meest pijnlijk in elk lijden is... *het prijsgeven van jezelf!*

Lees voor wat dit bij Job betreft zijn zogenoemde "laatste redenen", Job hoofdstuk 31. Hoe klinkt het daar aan één stuk door: *Ik, als ik, als mij, als mijn, en ik...* toen kwam God op hen af... zoals bij ons!

Ligt in elk lijden niet de kern van de pijn *in* onszelf?

"Laat los en gij zult losgelaten worden", verkondigde Hij "die de gehoorzaamheid leerde uit hetgeen Hij **leed**!"

zo 'k Jezus al mijn schatten bood, was nog mijn offer veel te klein; een liefde, zo onmeet'lijk groot, vraagt ziel en lichaam, heel mijn zijn...

In het oog van de Vader, die in Zijn Zoon Jezus zei: zie, *Ik ben met u **al** de dagen van uw leven*, in het oog van de Heilige God, die de psalmist liet zingen: *talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige* – horen we het? Talrijk! – *maar... uit die **alle** redt hem de Here!*, in het oog van de Levende Heer, die Zijn liefde toonde in de Losser voor ieder **buigt** Job, **diep!**

Heel diep!

Geeft heel zijn zijn, belijgend: *slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, mar nu heeft mijn oog U aanschouwd*". Open **mijn** ogen, opdat **ik** U zien kan. Open **mijn** oren, opdat **ik** uw stem hoor. Open **mijn** hart Heer, opdat **ik** gehoorzaam!!

"Daarom herroep ik", zegt Job. De grondtekst toont het wezen van de werking van het kruis op zijn leven aan en zegt letterlijk in plaats van "daarom herroep ik" "ik **verafschuw** mezelf"... dat is: *dat ik!* de wortel van de pijn... "en doe **boete** in stof en as"!

En zo wordt Job geridderd op het slagveld, op **de mestvaalt**.

De landman, die temidden van de zonen Gods had gezegd: *hebt gij mijn knecht Job gezien, niemand op aarde is als hij, zo vroom en oprecht, godvrezend en wijkend van het kwaad* en die **dáárop** de duivel toestond de waarheid van dit Gods getuigenis te testen, die landman vond na de vroege en late regen – *toen de seizoenen van het leven over Job waren heengegaan* – kostelijke vrucht, zoals Hij had getuigd!

Weten wij nu dat...

Erkennen we dat wij vaak niet zien *hoe* Gods genade werkt en belijden wij dat we mogen weten **wat** het werkt! *een alles verre te bovengaand eeuwig gewicht aan heerlijkheid!*

Maar dan moet je niet zien op het zichtbare, maar als Job, volhardend op het onzichtbare: *op de Losser, de Christus*, die zelf middels het lijden tot Koning werd gevormd.

In het lijden – tot in het *meest* onmenselijke lijkende, worden koningszonen gevormd!

"...alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde maar smart te brengen, doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht".

"Zie de landman wacht op de kostelijke vrucht van het land en heeft geduld...".

"God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door zijn vader niet getuchtigd wordt? Blijft **gij** echter vrij van de tuchtiging, welke allen ondergaan hebben – ook Paulus die naast onze tekst deze woorden schreef – dan zijt gij bastaards, en geen zonen..."

Tegen Timotheüs zei Paulus: "aanvaardt het lijden...", terwijl Jacobus zegt: "Houdt het voor enkel vreugde... de beproefdheid van uw geloof werkt volharding uit...". En de verheerlijkte Christus zegt: "wie volhardt tot het einde...".

Lijden..., onbegrijpelijk..., maar in Gods hand de weg naar Zijn Rijk, naar het delen in de troon van Hem die spoedig komt...

"Doch de God van alle genade, die u in Christus geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid, Hij zal u", zegt Petrus, "na een korte tijd van lijden, volmaken, bevestigen, streken en grondvesten"!

Wil ik wandelen op die koninklijke weg?

Gij hebt gehoord van de volharding van Job, gij hebt gehoord van de weg van Jobs en uw Losser, Jezus Christus...

Heb *ik* gehoord, dat is: verstaan met open ogen, de waarheid van Gods belofte in Romeinen 8:28?

Ik heb en zal, áls ik liefheb! En dat heeft ieder die volgens Gods voornemen geroepen is... U?! jij?!

Zalig! *“Wij prijzen hen zalig, die volhardt hebben...”*

*“Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook **voor Hem** te lijden...”*

“...en gij hebt uit het einde, dat de Here deed volgen, gezien, dat de Here rijk is aan barmhartigheid en ontferming...”

Wij weten nu dat...

Ja?

Amen.